У пошані до піонерів — лицем до молоді!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303 434-0237 434-0807 УНСоюзу: 435-8740 — Тел. з Ню Йорку: — BArcly 7-4125 УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVIII. No. 20. TWO SECTIONS (SECTION I) ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 30-го СІЧНЯ (JANUARY) 1971 Ч. 20. VOL. LXXVIII.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

П'ятниця, 29 січня 1971

В АМЕРИЦІ

ГОЛОВА СЕНАТСЬКОЇ КОМІСІЇ В СПРАВАХ ЗБРОЙНИХ СИЛ сенатор Джон Стенніс відбув розмову з секретарем оборони ЗСА Мелвіном Лердом, в якій була порушена справа воєнних дій у Камбоджі. Після розмови Стенніс сказав, що можливо доведеться зменшити сучасні сенатські обмеження мілітарних операцій на території Камбоджі. Все буде залежати від наступальних акцій комуністів.

НЮЙОРКСЬКА РАДА РАБИНІВ УПЕРШЕ прийшла до висновку, що різних форм допомога необхідна не лише для публічних, а й для всіх інших шкіл, у тому й шкільництву при церквах різних віровизнань. Президент Ради Рабинів Гаролд Саперстін сказав, що фінансова допомога всьому шкільництву тепер необхідна і що треба „шукати таких способів, щоб подати допомогу, не порушуючи Конституції і принципу сепарації Церкви від держави".

50 РОКІВ ТОМУ З ПІТСБУРҐУ РОЗПОЧАЛАСЬ перша релігійна радіопередача, яку провадили спільно два радіотехніки, жид і римо-католик. Цього місяця релігійне радіонадавання в ЗСА відзначає 50-ліття тієї першої релігійної програми. Як повідомлено на щорічній Конвенції Крайових Релігійних Радіонадавань, тепер у ЗСА є дуже багато релігійних радіопрограм, а з Вашинґтону, з самої Конвенції, було передано 27 січня першу в світі релігійну програму через комунікаційного сателіта.

В БІЛОМУ ДОМІ ВІДБУЛОСЯ НЕЗВИЧАЙНО УРОЧИСТЕ прийняття еспанського принца Хуана Карльоса Бурбонського, якого керівник Еспанії ген. Франко призначив своїм наступником. Вітаючи принца, президент Ніксон назвав Еспанію і ЗСА „партнерами по обороні і партнерами по розвитку наших економічних програм".

НА ПРОЦЕСІ ЧАРЛЗА МЕНСОНА В ЛОС АНДЖЕЛЕСІ виявилось, що обвинувачений у вбивстві семи осіб Менсон має за собою ще одно вбивство: спільно з Сюзен Аткінс він убив музику Генрі Гінмена за те, що той відмовився передати „гіппісівській родині" 20 тис. долярів, одержаних ним у спадщину. У вбивствах обвинувачені Менсон і його три „дружини", а четверту — Лінду Касабіян, звільнено від суду, бо вона не брала участи в жадному з убивств і виступола з правдивими свідченнями.

ГУБЕРНАТОР НЕЛСОН РОКЕФЕЛЛЕР вбачає вихід з важкого економічного становища в Нюйоркському стейті шляхом підвищення бизнесових прибуткових податків. Можливо, що такий податок буде підвищений із сучасних 7-ми відсотків до 9 відс. Припускають, що губернатор запропонує підвищити податки на горілчані вироби, а також на цигарки, з розрахунку 2 центи на пачці цигарок. Всі ці заходи мали б дати стейтові 900 мільйонів долярів, необхідних для шкільництва тощо.

У СВІТІ

„ЛІТЕРАТУРНАЯ ГАЗЕТА" НАДРУКУВАЛА листа якогось американського співака Діна Ріда, який тоном совєтських пропаґандистів лає нобелівського лавреата Александра Солженіцина за ніби його очорнювання Совєтського Союзу. Не Сов. Союз, — пише той американець, — а З'єднані Стейти є найгіршою у світі насильницькою країною. Дін Рід — пояснюють американські газети — це комуїнст, який „розчарувався" в Америці, бо тут він не міг зробити кар'єри своїм голосом, і перенісся на постійне до Італії.

НА КОНВЕНЦІЇ ХРИСТИЯНСЬКО - СУСПІЛЬНОЇ УНІЇ В ДЮССЕЛЬДОРФІ ВІДКИНУЛИ внесення на затвердження польського західнього кордону на лінії Одри-Нісси. Цей з'їзд найбільшої політичної партії в Західній Німеччині потвердив давнє становище, що визнання західнього кордону Польщі повинно прийти на загальній мировій конференції з одночасним вирішенням проблеми з'єднання Німеччини. Таке рішення конвенції Християнсько - суспільної Унії, яка є нині в опозиції до уряду соціялістичного канцлера Віллі Брандта, що визнав кордон Одри - Нісси, вважають за його поразку.

ІТАЛІЙСЬКИЙ ПРЕМ'ЄР ЕМІЛІО КОЛЬОМБО ПРИБУДЕ до ЗСА з офіційними відвідинами 18 і 19 лютого ц. р. Між справами, що їх він обмірковуватиме з американськими керівними колами, будуть також внутрішні відносини в Італії: тому, що найбільша у вільному світі комуністична партія в Італії здобула провід в різних італійських містах та навіть провінціях, американські керівні кола лякаються, чи центро - лівий уряд Емілія Кольомба не захоче поширити свою коаліцію також на комуністів, противників західнього бльоку НАТО.

ЖИДИ В ПАРИЖІ ВЛАШТУВАЛИ пресову конференцію для французької і закордонної преси, на якій представники жидівських колоній з різних держав Близького Сходу інформували про ситуацію тих колоній. Найгірше — твердили вони — справа представляється в Сирії, в столиці якої Дамаску існує 5.000-не жидівське ґетто. Сирійські власті на кожному кроці шиканують і переслідують жидів.

НОВИЙ ВОЛОДАР В УҐАНДІ ОДВЕРТО ОСКАРЖИВ сусідню Танзанію, що вона приготовляє наїзд проти Уґанди, щоб відзискати владу для недавнього диктаторського президента Мілтона Оботе. Шеф армії малої африканської держави Уґанди, генерал Іді Амін, наказав гостре поготівля своєму кругло 5.000-му війську та заявив, що Уґанда „з приємністю" зустріне аґресорів. Президент Танзанії Юліюс Ньєрере дав притулок у себе Мілтонові Оботе, що його скинено в минулому тижні з влади, коли Оботе, як і Ньєрере, був на конференції Британського Коммонвелту в далекому Сінґапурі.

У ПІВДЕННОМУ В'ЄТНАМІ МИНУВСЯ щасливо буддистський Новий Рік, так званий „тет". Комуністи проголосили були на той час триденне перемир'я, але — проголосивши таке саме перемир'я в 1968 році — вони використали були довір'я американського й південно-в'єтнамського командування до чесности комуністів і перевели були т. зв. тет-офензиву з кривавим наїздом на всі найбільші міста. Від того часу альянти втримують на „тет" гостре військове поготівля.

86 НІМЦІВ ЗГИНУЛИ за останніх 10 років, коли вони старалися втекти з Східньої Німеччини до Західньої. Східньо - німецькі комуністи замінували кордон двома мільйонами мін, поставили на ньому 424 вежі з рефлекторами та вояками із скорострілами й зужили колючого дроту довжини 52.500 миль на загородження кордону.

В НЕДІЛЮ 31 СІЧНЯ ПОЧНЕТЬСЯ ДЕВ'ЯТИДЕННИЙ ЛЕТ „АПОЛЛО 14" НА МІСЯЦЬ. ПЕРЕБУВАННЯ АСТРОНАВТІВ НА МІСЯЦІ ТРИВАТИМЕ 33 І ПІВ ГОДИНИ

Залога „Аполло-14": Капітан Ален Б. Шепард, мол. (перший зліва), майор летунських збройних сил Стюарт А. Руза (посередині) та комодор фльоти Едґар Д. Мічелл.

Кейп Кеннеді. — Останніми днями тут продовжується безперервно „рахування вниз" в підготові до випущення нового американського космічного корабля на Місяць, визначеного як „Аполло 14". Тричленна залога цього корабля переводить останні свої зайняття, ознайомлюючись із заінстальованим на цьому кораблі знаряддям і переводячи останні спроби пересування на поверхні Місяця з допомогою спеціяльного веґікулу і її досліджування на приготованому для цього штучному терені. Астронавти перебувають в повному відокремленні від зовнішнього світу. Випущення „Аполло 14" на Місяць відбудеться в неділю 31 січня ц.р. о год. 3.23 по пол. східнього часу. Висадяться на Місяці два із залоги астронавтів кап. Ален Б. Шепард, мол. і комодор Едґар Д. Мічелл у п'ятницю 5 лютого і перебуватимуть там 33 і пів години, досліджуючи його поверхню і збираючи потрібний матеріял. Ціла подорож „Аполло 14" на Місяць триватиме дев'ять днів і цей корабель відбуде із своєю залогою 500 тисяч миль дороги туди й назад. Якщо місія буде успішною, то це вже третій раз перебуватимуть люди на Місяці. Під час перебування двох названих астронавтів на поверхні Місяця третій із залоги майор Стюарт А. Руза кружлятиме навколо Місяця у своїй командній кабіні. Після закінчення досліджень Місяця астронавти і Мічелл відлетять із Місяця своєю модулею і з'єднаються з командною кабіною. „Аполло 14" заінстальований уже на ракеті Сатурн V. Він покритий ще одним захисним покровом для охорони його перед горяччю. Все влаштування космічного корабля , батерії і знаряддя скрупулятно перевірені і випробувані, щоб під час лету не було будь-яких пошкоджень чи дефектів. Ракета Сатурн V має 363 стіп. Збудування „Аполло 14" і приготування його до лету коштувало 305 мільйонів долярів.

Сенатська Комісія закордонних зв'язків вдоволена інформаціями про Камбоджу

Вашинґтон. — Державний секретар Вілліям Роджерс зізнавав в середу 28 січня ц. р. на сенатській Комісії для закордонсих зв'язків впродовж трьох з половиною годин про ситуацію в Камбоджі і ступінь тамошньої американської військової участи. Роджерс запевняв опозиційних супроти поширення воєнних дій Америки на Камбоджу сенаторів, що Уряд не порушив „щодо букви й духа" резолюції сенаторів Купера-Черча з попереднього Конґресу, яка забороняла вводити на територію Камбоджі американські наземні війська. Він твердив теж, що Уряд не має заміру звертатися до Сенату щодо злагіднення тієї резолюції і не має заміру нести допомогу теперішньому режимові генерала Лона Ноля в Камбоджі безпосередніми діями американського війська. Але він призвав, що ЗСА допомагають Камбоджі місіями американського летунства. Малий відділ летунів і механіків, висланий до Камбоджі кілька днів тому, щоб вони перевезли до Південного В'єтнаму для ремонту два пошкоджені комуністами на летовищі під Пномпеном американські гелікоптери, прибули до тієї столиці Камбоджі в цивільних одягах і вони не носять зброї. Американське командування не виключає, що в Камбоджі перебуватиме невеличка американська військова місія, яка матиме нагляд над розподілом і застосуванням присиланих з Америки зброї і виряду ,але мовляв, це не будуть військові дорадники. Інформації і заяви державного секретаря Вілліяма Роджерса цілком заспокоїли сенатських „голубів", включаючи з головою тієї Комісії, давнім противником американської участи у війні у В'єтнамі, демократичним сенатором В. Дж. Фулбрайтом, який заявив, що він не бачить потреби у переведенні переслухання будь-яких свідків щодо причетности ЗСА до боїв в Камбоджі.

ПАНАХИДА ПО СЛ. П. ФОТІЄВІ МЕЛЕШКОВІ

У 40-ий день смерти відомого письменника Фотія Мелешка в катедральній церкві св. Володимира при 82 вулиці Захід, біля Бродвею, в неділю 31 січня після Служби Божої відбудеться Панахида. Запрошується приятелів і шанувальників покійного письменника.

Західня Німеччина наполягає на поладнання проблеми Західнього Берліну

Бонн. — Західньо-німецький канцлер Віллі Брандт виголосив в четвер 28 січня ц. р. одногодинну промову в парляменті, в якій боронив свою політику, наставлену на покращання взаємин з комуністичними державами Европи, але водночас різко таврував східньо-німецьких комуністів за шикани супроти наземного руху між Заходом і Західнім Берліном. „Перешкоджування тому рухові — заявив Брандт — є перешкоджуванням переговорам про нормалізацію взаємин". Він потвердив ще раз, що поки не буде згоди щодо Західнього Берліну — його уряд не пред'явить парляментові підписаних в минулому році договорів з Совєтським Союзом і Польщею на ратифікацію. За підставу порозуміння Брандт назвав дві основні вимоги: право Західньої Німеччини відбувати у Західньому Берліні всякі збори й наради і цілком вільний доступ до Західнього Берліну. Але навіть в тому самому часі, як Віллі Брандт виголошував свою промову, східньо - німецькі комуністи зупиняли на кілька годин автомобілі, що їхали з Західньої Німеччини до Берліну та з Західнього Берліну на захід. Завернено навіть авто голови Вільно-демократичної партії Германа Штайна і німецький поліціянт заявив йому, що він „не має права" їхати до Західнього Берліну. Канцлер Віллі Брандт був очевидячки обурений тим поведенням східньо-німецьких комуністів.

Польські робітники оскаржують ген. Мочара у масовому вбивстві

Лондон. — Лондонський „Таймс", а за ним й інші великі західні газети, включно з „Н. И. Таймсом", оприлюднили документ, що його зладили ближче неназвані польські робітники з доків у Ґдині над Балтійським морем. Цей документ, затитулований „Кривавий четвер у Ґдині", звертається до „всіх країн світу" й таврує колишнього польського міністра внутрішніх справ генерала Мєчислава Мочара у свідомому і плянованому переведенні „масакри" безборонних чоловіків, жінок і дітей. У тому документі описується докладно, як-то в четвер 17 грудня мин. року робітники, що вертались вранці до праці в портових доках, послухавши заклику віце-прем'єра Станіслава Коцьолка, несподівано напоролись на поліційні застави, з-поза яких поліція, ніким неспровокована, почала стріляти до жінок і мужчин. Обурені цим робітники повели демонстрацію, яка з черги перетворилась у нову масакру, бо поліція стрінула демонстрантів вогнем з крісів і скорострілів, ба навіть обстрілювала їх з ґелікоптерів. Наказ до стріляння дали — кажеться в тому документі — „так звані народні власті". Документ називає докладно вулиці й час, де й коли це ділялось, та обвинувачує за іменем Мєчислава Мочара, що це його посіпаки перевели ту масакру робітників. Мєчислав Мочар, який був перед упадком Ґомулки тільки заступником члена Політбюра, став після приходу до влади Едварда Ґерека — повноправним членом Політбюра.

ДЕЛЕҐАЦІЯ ВІДДІЛУ УККА В ГУБЕРНАТОРА ПЕНСИЛЬВЕНІЇ

Губернатор стейту Пенсильвенії Мільтон И. Шеп вручає проклямацію „Дня Української Національної Незалежности" голові Філядельфійського Відділу УККА д-рові Іванові Скальчукові. На фото (зліва): мґр Володимир Яців, фінансовий реф. відділу УККА, Василь Посполита — 2-ий заступник голови, студентка Марія Білинська, Василь Геник — голова Українського Демократичного Клюбу, Іван Пізак — член стейтової леґіслятури, губернатор коммонвелту Пенсильвенії — Мілтон И. Шеп, пані Стефанія Вовчак — головний скарбник СУК „Провидіння", д-р Іван Скальчук — голова Відділу УККА, інж. Михайло Нич — 1-ий заступник голови, студентка Галина Козак, адв. Іван Дідун — Український Демократичний Клюб.

Департамент Справедливости домагається права підслухувати телефонічні розмови

Вашинґтон. — Департамент Справедливості запротестував проти рішення федерального дистриктового судді Д. Кейта в Дітройті, винесене під час розгляду справи підсудного Плумондо, що Головний Прокурор ЗСА не має права давати вказівки на підслухування радикальних груп, без дозволу суду. Дотепер такі таємні підслухування телефонічних розмов небезпечних осіб практикувалися Департаментом Справедливости, на вказівку Головного Прокурора. Але дистриктовий суддя Кейт відкинув заяву Гол. Прокурора Джана Мічелла, що і Конституція, і федеральний закон дають йому моральне й законне право перехоплювати телефонічні розмови людей, які належать до небезпечних угрупувань, котрі можуть зашкодити безпеці ЗСА. Департамент Справедливості відмовив адвокатові підсудного Плумондо передати підслухану й записану на стрічку телефонічну розмову того обвинуваченого. Суддя Кейт наполягає на тому, що хоча Генеральний Прокурор має право давати вказівки про підслухування закордонних аґентів — він, однак, не має нібито права давати розпорядження про підслухування американських громадян. Ще не відомо, чи Департамент Справедливости прохатиме Апеляційний Суд уневажнити або стримати рішення судді Кейта

Громада в Лорейн пожертвувала $24.268 на ФКУ

Лорейн, Огайо (О. Га.). — Як виглядає справжня збіркова праця і справжня жертвенність на Фонд Катедри Українознавства, чи — вживаючи нової ширшої назви — Гарвардський Центр Українських Студій, це плястично показує наша лорейнська громада.

Між шести десятками жертводавців цієї громади є п'ять „тисячників": Український Народний Дім, під головуванням Богдана Дейчаківського, веде перед із датком 5.000 долярів, друге місце займає місцевий лікар д-р Юліян Сілецький з 2.000 Володимир Федорів, Павло Беца й Володимир Шуя — всі по 1.000 долярів. Аспірантами на дальших тисячників є Богдан Крайчик (800 дол.) і мґр Іван Лучковський (700 дол.). До півтисячників", з пожертвами по 500 дол., належать: Дмитро Головацький, Богдан Дейчаківський, Григорій Дирів, Петро Ратич, Микола Трийняк і Український Конгресовий Комітет, Відділ Лорейн. Євдокія Ступарик жертвувала 400 дол., Михайло Боївка, Осип Дрогомирецький і Союз Українок Америки — Відділ 69 по 300 дол., а Іван Башуцький, Андрій Блискун, Степан Ганчарик, Омелян Лесюк, Мирон Осідач, Микола Сухарчук, Василь Цікало і Степан Шуя по 200 дол.

Більш, ніж половина жертводавців носить звання „сотників" (жертвували по 100 дол.). Сюди належать:

(Закінчення на стор. 3-ій)

„Радянська Україна" скритикувала „Україну" за вірші І. Драча

Київ. — Під погрожуючим заголовком „Тижневик і життя" газета „Радянська Україна", орган ЦК комуністичної партії УССС, виступила з критикою ілюстрованого журналу-тижневика, що виходить у Києві, „Україна", українською мовою, накладом в 350.000 примірників. Стаття-огляд написана в тому дусі, що їх писали перед черговим „погромом" редакцій різних видань в періоді „культу Сталіна": „Для тижневика типу „Україна" надзвичайно важливо, щоб кожний його виступ набував громадсько-політичного звучання... Редакція не завжди керується високими критеріями, публікуючи художні твори, а при оцінці окремих з них не проявляє вимогливості і принципіяльности". Як приклад такого політичного переочення, „Радянська Україна" називає вірші поета Івана Драча, „Баляда любови" та „Баляда про усмішку", надруковані в ч. 38 з 1970 р.: „Відомий поет цього разу виступив із сумнівними, аполітичними рядками, а тижневик надрукував їх без попереднього глибокого ідейно-художнього осмислення".

Зроблено „Україні" й суто-політичний закид: „Чомусь журнал уникає рецензування масової громадсько-політичної літератури", — якої напевно люди не читають. Журнал „Україна", на думку рецензента Г. Вартанова і „Радянської України", занадто дбає про збереження чистої літературно-народної мови українського народу: „В журналі з'являються художні твори, мова яких засмічена архаїзмами та надуманими словами". Врешті: „Не видно тут гострих публіцистичних статтей, які викривали б сучасний український буржуазний націоналізм".

Ґомулка хворий — не буде боронитися на Центральному Комітеті партії

Варшава. — Появився офіційний комунікат, що його підписали міністер здоров'я, директор шпиталю і лікар-інтерніст, з повідомленням, що скинений 20 грудня мин. року з влади Владислав Ґомулка, який перебуває у шпиталі, далі поважно хворіє артеріо-склерозою, яка відбивається на діянні мозку і серця та пошкодила зір на 25 відс. Стан недуги Ґомулки такий, що він не зможе взяти участь у передбаченому на лютий засіданні повного Центрального Комітету польської компартії та боронити себе і свою політику. Новий прем'єр Пйотр Ярошевіч і новий перший секретар компартії Едвард Ґерек виявили публічно препоганні стан польських фінансів та всієї економіки, як теж пляни партії й уряду за урядування Владислава Ґомулки щодо санації тих відносин. Між іншим, плянувалося звільнити 30.000 робітників з праці. Виявлено, що не можливо підвищувати платні ані старечих пенсій просто тому, що нема грошей. Ґерек і Ярошевіч їздили до Ґданська і Щеціна особисто з'ясовувати ситуацію тамошнім неспокійним робітникам. В західній пресі появилась вістка, що Кремль наполягає на нових володарів у Польщі, щоб вони завели „порядок" із невдоволеними робітниками, недвозначно погрожуючи застосуванням супроти Польщі „доктрини Брежнєва", яка дозволяє совєтській армії перебувати в Польщі „в обороні загроженого соціялізму".

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Близький і далекий Місяць

Здається, наче не 14 років, а цілі сторіччя минули з того часу, коли 4 жовтня 1957 р. в СССР випущено у всесвіт першого 184-фунтового „Спутніка", який 4 січня 1958 р. згорів — давши початок перегонам у дослідженні космосу. Від того часу відбулося стільки летів американських і совєтських штучних сателітів і космічних кораблів, без людської залоги і з людськими залогами, що вони перестали бути сенсацією. 20 липня 1969 р., коли Ніл Армстронґ вступив на поверхню Місяця, він заявив: „Це — один малий крок для людини, але велетенський скок для людства". Це був переможний лет на Місяць „Аполло 11", і тоді з ентузіязмом сприйняла його Америка і всі люди у широкому світі: людина здобула Місяць! Але після того 14 листопада 1969 р. відбувся успішний лет „Аполло 12", в квітні 1970 р., щасливо врятувались три астронавти з пошкодженого „Аполло 13", — і ось 31 січня ц. р. нову експедицію на Місяць переведуть Ален Шепард, Едвард Мічелл і Стюарт Руза на космічному кораблі „Аполло 14". Однак, тепер можна вважати за характеристичний для настроїв американського суспільства факт, що за три дні перед цією подією у „НИ Таймсі" не було про неї ані слова.*

Чи це тому, що у вічному змаганні до чогось нового людина швидко звикає до найбільших осягів? Чи тому, що людина так кріпко прив'язана до Землі, що не всилі від неї відірватись? Здавалося б, що висад людини на Місяць повинен був змінити всю її психіку так, що мешканці Землі повинні були б розпочати думати іншими категоріями, дивитися на свої вузькі амбіції і на всі конфлікти, як на щось незначне в обличчі відкритих для них безкраїх просторів космосу. Але так не сталося. Журби і радості сірих одиниць і державних керівників залишились тими самими, що були й перед „спутніками", „лунніками", „експлорерами" й „аполлонами".

Ніхто не піддає під сумнів потреби продовжувати дослідження космосу. Але розгорілись дебати над розмірами і способами того дослідження. Дві головні причини вплинули на редукцію первісних дуже широких програм: проблема коштів і успіх большевиків з їхніми „Лунами" 16 і 17, що осіли на Місяці без людської залоги. Водночас зросло зацікавлення космосом для військових цілей: встановлення не так на Місяці чи будь-якій іншій плянеті, як радше в міжплянетарних просторах „плятформи", чи пак лябораторії, яка мала б велетенське значення не лише для науки, але й для проблем миру-війни. Космічні лябораторії можуть стати не тільки смертельною загрозою для існування окремих країн і цілого людства, але й також переконливою гальмою для затій агресора.

„Аполло 14" є не забаганкою, а міцною ланкою між минулими й майбутніми космічними дослідами. При всьому скороченні бюджетових сум на космічні досліди береться на увагу створення вже в наступному році „Небесної лябораторії" (Скайлеб), що її людська залога перебуватиме у космосі спершу 28 днів, а при наступній спробі — 56 днів. Вже плянується експедиція на Марс у 1976 році та „окружну подорож" до 5-ох плянет у 1977 році. І всі ці далекі пляни, так само, як детально розроблений плян місії залоги „Аполло 14" — це логічна, зрозуміла й потрібна річ. Бо людина ніколи не може зупинитися на половині дороги. Тому тільки незрячі можуть ремствувати, що витрачається більйони долярів на подорожі до Місяця, коли у великих містах все ще існують халупничі гетта.

Проблема не в тому, щоб припинити наукове дослідження космосу, а в тому, щоб знайти гармонію між видатками на такі далекі цілі і на цілі безпосередні, найближчі. Між листами сірих читачів американських газет можна час від часу вичитати турботливе нарікання: „Ми вже доказали, що можемо залетіти на Місяць, то навіщо нам повторювати це?.. Чи не краще придивитись ближче потребам нашої Землі, як дошукуватись деталів на Місяці?.. Що нам прийде з того, що привеземо звідти ще кілька мішків каміння?.."

Хоч для широкого загалу виправи на Місяць втратили посмак сенсації, і люди перестали хвилюватися, захоплюватись, як давно вже перестали захоплюватись міжконтинентальними літаками, кожний лет на Місяць — це нова велика пригода, це нова виправа в невідоме. Кожна така подорож сполучена з великими надіями для вчених і з загрозою для життя відважних астронавтів. Тому й трудно ставитись байдуже до місії „Аполло 14". Треба бажати їй повного успіху та щасливого повороту на Землю його залоги.

О. Зінкевич

СІЧНЕВІ РОКОВИНИ І СУЧАСНА УКРАЇНА

(1)

Кожного року, в кожній місцевості у західньому світі, де тільки б'ється українське серце, ми відзначаємо дві великі події у житті нашого народу — річницю проголошення самостійности 22 січня 1918 р. і річницю проголошення соборности всіх українських земель у одній Українській Народній Республіці — 22 січня 1919 року.

У ці дні в кожної української людини насуваються тисячі думок, тисячі запитань: чому і чому? Чому сталось так, а не інакше, хто винен, хто і як міг вивести український народ з неволі і розшматовання між сусідами до вільної української держави? Можна розглядати історичні події тих днів, можна аналізувати удачі і помилки наших провідних особистостей, які очолювали нашу Визвольну Боротьбу — і все ж ми не знайдемо відповіді, яка була б переконливою для кожного з нас. Причина власне в тому, що наші попередники, учасники тих подій і ми, їхні потомки, не мали й не маємо ще відповідної історичної перспективи, щоб глянути на ті події, осмислити їх і зробити з наших невдач і помилок логічні висновки.

Безсумнівним і бездискусійним є факт, що січневі дати є чи не найсвітлішими датами у нашій модерній історії. Вони стали зворотним пунктом, зворотною точкою, від якої почалась цілком нова наша історія. Коли ще до 22 січня хтось міг сумніватись у політичній живучості української нації, то від цих дат стало ясно для цілого світу, що українська нація існує, живе і бореться за свою політичну незалежність. Наші культурницькі, просвітянські, автономістські домагання з цим днем перемінились раз на завжди в боротьбу за суто політичні права, які є притаманні кожному народові, що дозрів до самостійного, державного життя.

Трагедією для нас стало те, що історія — чи це буде княжої доби, чи козацької, чи доби Визвольної Боротьби навчила нас дуже мало. Ті помилки, які робили наші князі, ті самі помилки повторювали наші гетьмани і козацькі отамани, ті самі помилки повторювали наші діди і батьки у 1917-20 роках, ті самі помилки повторювали наші батьки в 40-их і ті самі помилки робимо ми — їхні потомки. І це є нашою найбільшою невдачею у нашій історії. Трагедією для існування даного народу не є програний той чи інший бій, не програна та чи навіть інша війна, але програною є роблення і постійне повторювання тих самих, ідентичних і тотожних помилок на протязі цілої нашої історії. Трагедією нашою є те, що рік - річно ми пригадуємо світлі історичні моменти нашої історії при різних нагодах, але боїмось зробити висновки з наших темних сторінок, ще не маємо відваги сказати самим собі правду у вічі. Створюється така ситуація, що від десятиліть ми заколисуємо себе спогадами про наше світле минуле і поступово затрачуємо градацію вартостей і свідоме чи навіть підсвідоме відчуття, що є найважливіше в даній ситуації, в даній хвилині.

14-го січня цього року відомий канадійський журналіст Пітер Вортінґтон опублікував велику статтю у торонтському „Телеґрамі" про Валентина Мороза. Нав'язуючи до суду над жидами у Ленінґраді і до тієї колосальної реакції, якою сприйняв цілий світ цей засуд, включно з протестами Папи римського, голів ряду держав, учених, письменників — Пітер Вортінґтон зробив тяжкий закид в сторону західнього світу і його керівників, що вони стають в обороні засуджених жидів, але не стали в обороні ані Юрка Шухевича, ані Михайла Сороки, ані свідка катинських злочинів Андрєєва, ані в обороні Володимира Горбового, ані в обороні Валентина Мороза, якого засуджено на 9 років тюрми!

Про цей нелюдський засуд, про який інформували з Москви агенції Асошіейтед Прес і Ройтера чужа преса і словом не згадала. Свою статтю Вортінґтон закінчує словами: „Сумно, що створилось враження, що совєтські жиди є єдиними, в обороні яких решта світу готова спільно виявляти свій осуд. Це несправедливо". І тут власне скільки б канадійський журналіст не мав рації — він помиляється. Помиляється тому, що ми, українські політичні еміґранти, вимагаємо, щоб за нас і нашу роботу виконували чужинці. Як може в обороні наших братів на рідних землях виступати Ніксон чи Помпіду, чи Папа римський, коли ми самі не виступаємо в їх обороні! Хто з наших центральних установ вислав протест до Об'єднаних Націй чи інших міжнародних установ? Треба було, щоб аж внучка президента Теодора Рузвельта стала в обороні Мороза і виступила проти нищення культурних пам'яток на Україні у своїй статті, яка появилася в кількадесятьох американських газетах.

І саме в цьому трагедія, що у нас немає свідомого чи навіть інстинктовно - підсвідомого відчуття, що нам потрібне сьогодні, що ми маємо робити, де концентрувати наші зусилля. І треба було аж повних два місяці, щоб хоч дещо зрушилась наша молодь в обороні Мороза.

Тут ясно і недвозначно на повну величину стає нам перед очі наша вдача, наша бурхлива українська кров, енергія, яку дуже часто спрямовується у невластиве русло.

Наша енергія, зусилля і навіть розум розсіяні на десятки дрібних, другорядних „проблем", „акцій", „дій". Живучи на чужині, ми затрачуємо відчуття пріоритету важливости даної справи. Ми починаємо навіть затрачувати відчуття кровної поєднаности з нашими братами на Україні. І коли така затрата наступає, тоді у нас не може бути й не може стихійно зродитись відчуття потреби боронити свого рідного брата, якого висилають на довгі роки страждань і поневірянь. Ми були свідками, як це відчуття стихійно відродилось у жидів. Коли їм урвався терпець, вони стали одноцілою лавою в обороні своїх братів в СССР. А ми ще в стадії „обговорювання" цих справ, повільного, напівпасивного, як наші предки - чумаки, що везли з Криму тижнями сіль, не поспішаючи, бо мали час, не усвідомлюючи собі, як і ми не усвідомлюємо, що колесо історії безперервно котиться і по своїй дорозі розчавлює нас, наш народ, наші героїчні поривання, наші ідеали і нашу боротьбу.

Січневі дати — це світлий момент, це та вихідна, на якій всю свою роботу може базувати національно свідоме, по-державницьки вироблене і політично зріле українство. Це вихідна, в якій ми хотіли б бачити ту точку опори, про яку так знаменито писав у своїй книжці „Собор у риштованні" молодий літератор з України Євген Сверстюк:

„По-старому височать на землі великі пам'ятки духа — собори, обрамлені витягнутими вгору спорудами нового віку техніки. По-старому неспокійна людина хапається клаптика теплої землі і високого неба, щоб відчути точку опори, щоб знайти на мить саму себе і спробувати щось у собі осягнути".

І в цьому саме суть справи: знайти ту точку опори для нас, політичних еміґрантів, для нашої політики і культури, для кожного з нас, хто ще не втратив відчуття приналежности до української нації.

Де та точка опори? Чи це будуть для нас Січні? Чи це буде для нас щось інше, щось нове?

За останніх 53 роки Січні і були для нас тією точкою опори, на якій базувались всі наші революційні, політичні, ідеологічні починання. Вони вросли в кров нашу, в кров кожного українця, який здібний думати категоріями політично - державної незалежности нашого народу. Не зважаючи на велич Січнів, ми зближаємось до щораз більшої небезпеки: чи для ґенерацій, які прийдуть після нас, ці Січні залишаться й надалі тією точкою опори? З незаперечною певністю ми можемо сказати, що на Україні, хоч декляративно не згадується Січнів, свідомо чи стихійно база боротьби за свободу нашого народу є та сама: це боротьба за політичну незалежність, яка може вестися на всіх ділянках народного життя: культурній, науковій, мовній.

(Закінчення буде)

Д-р Осип Андрушків

перший заступник голови Ам. НТШ і голова Ювілейного Комітету

ДО СТОЛІТНЬОГО ЮВІЛЕЮ НТШ

„І для нас... це сотий раз наука, щоб не зачинати від себе... а берегти якнайдбайливіше свої історичні і культурні надбання". (З Різдвяного послання Блаженнішого Верховного Архиєпископа Кардинала Кир Йосифа, 1971).

Таким історичним і культурним надбанням є безперечно існуюче по сьогодні Наукове Товариство ім. Шевченка, що буде відзначати століття своєї праці та діяльности в 1973-му році. Наведена вище цитата з Різдвяного послання почесного і дійсного члена Наукового Товариства ім. Шевченка ще раз звертає увагу на очевидний факт, який, одначе, в ході актуальних подій часто забувається, що нація, яка хоче рости й могутніти, мусить спиратися на традиції, її берегти та шанувати. Ми є свідками на терені ЗСА, як постають нові культурні надбання, але рівночасно, як часом нехтується старими і призабувається їх історичну заслугу.

У перспективі минаючих ста років вибивається на перший плян важливість самого факту заснування Наукового Товариства ім. Шевченка. Варто ще раз пригадати деякі прізвища: Олександер Кониський, Єлисавета із Скоропадських Милорадович, Дмитро Пильчиків, Михайло Жученко, Євген Чикаленко, Василь Семиренко — з центральних земель України, о. Степан Качала, Омелян і Олександер Огоновські та Юліян Романчук — галичани. Це були фундатори Літературного Товариства ім. Шевченка, статут якого затверджено у Львові 11 грудня 1873 року і яке згодом, 16 листопада 1892 р. перетворилось на Наукове Товариство ім. Шевченка.

Світлі то були уми, для яких не існували жадні політичні чи релігійні різниці, не існували ні віддаль просторів, ні кордони, а яких єднала спільна журба про захист української науки й культури. Треба підкреслити, що ініціятива як в ідеологічній, так і у фінансовій площині була в руках придніпрянців. Тому не слід забувати, що Наукове Товариство ім. Шевченка — це соборницький почин. Вибір міста Льва на осідок Товариства був спричинений політичними обставинами того часу. Цей соборницький характер НТШ задержало протягом всього часу свого існування, ним воно дорожить, за нього бореться і його не зречеться. Очевидно, дороговказом для напрямних діяльности Товариства залишається заповіт його Патрона, він зобов'язує членів сьогодні і зобов'язуватиме до часу, коли вільна Україна скаже своє вільне слово.

Не місце тут писати про наукову діяльність НТШ в подробицях. Можна про це довідатися з „Хронік НТШ" (80 томів) чи таких видань, як „Огнище української науки" В. Дорошенка (видане 1951 р. з нагоди 75-ліття НТШ), чи „Історія Наукового Товариства ім. Шевченка" (1949). Все ж таки, оглянувшись на працю минулих літ Товариства, бачимо 186 томів „Записок НТШ", 32 томи „Бібліотеки Українознавства", 71 том Збірників Секцій, 58 томів Етнографічної комісії і сотки інших видань, кінчаючи Енциклопедією Українознавства.

Фактом є, що вже під кінець XIX століття НТШ стало де факто Українською Академією Наук. Це було, зрештою, в задумі фундаторів Товариства. У лютневому виданні „Правди" з 1889 р. Олександер Кониський, пишучи про плян реформи Товариства (перетворення на „Наукове"), додає: „щоб стало воно засновником будучої Українсько - Руської Академії Наук".

Большевицька окупація України спричинила exодус більшости членів і цілої Управи на еміґрацію. Товариство, розв'язане і знищене окупантом, відновлено 30 березня 1947 р. в Німеччині. Дальша еміґраційна дійсність спричинила постання чотирьох автономних Товариств — у ЗСА, Канаді, Европі і Австралії. Леґально оформлені вони як незалежні Товариства, але ідеологічно об'єднані Головною Радою Наукових Товариств ім. Шевченка, осідок якої під теперішню пору в ЗСА (осідок ґенерального секретаря ГР НТШ). Більшість членів Товариства живе в ЗСА. Тут є також осідок трьох Секцій: Філологічної, Секції Математики і Фізики та Секції Хемії, Біології і Медицини. Терен ЗСА є найважливішою фінансовою базою, що піддержує діяльність Товариства. На НТШ в ЗСА спадає в першу чергу підготова відзначення сотих роковин НТШ.

Американське НТШ плянує відзначити століття НТШ в першу чергу виданням: 1. Повної бібліографії всіх видань НТШ протягом його існування, 2. Наукових Збірників Секцій, 3. Вибору творів Івана Франка — англійською мовою, 4. Видання „Історії Сходу Европи" — англійською мовою. „Історія Сходу Европи" охоплює три томи, а саме „Розвиток російської імперії і її народів" (к. 600 сторін), „Історію України" (к. 700 сторін) та окремий том п. н. „Польща і Прибалтика в стосунках з Україною і Росією" (к. 350 сторін). Поява такого видання, пристосованого до ментальности американського студента, є конечністю з уваги на численні такого роду американські видання, де Україну і її іс-

(Закінчення на стор. 4-ій)

З НАШИХ БУДНІВ

РАНІШНІЙ ТЕЛЕФОН

Коли в ранішній, сірій годині несподівано вирвав мене з напівпросоння різкий дзвінок телефона, то я знав, не прикладаючи до вуха слухавки, що це так вітає мене з добрим днем мій добрий друг, Олесь Климко. Покійний мав таку звичку або такий стиль праці, що приїжджав до свого студіо на Бродвеї в таку пору, коли ще там не було пса за зламаним хвостом, і, не маючи чим зайнятися — тривожив ранішніми телефонами своїх приятелів. А від мене починав тому, мовляв, що до мене було йому найближче...

Олесь Климко, як і кожний, зрештою, мистець, артист, мав своє „гоббі", а по-нашому пристрасть. Олесь був пристрасний рибалка і мисливець, і коли в посмертних згадках писали про покійного, що він залишив у смутку і жалобі дружину, брата, пана доктора Хиляка та інших приятелів, то автори цих епітафій забували, звичайно, згадати, що він, покійний Олесь, осиротив теж свою рушницю і мисливського собаку, „Трефця"...

Якраз від того знаменитого „Трефця" починалася наша ранішня розмова. „Чи ти собі уявляєш, який той Трефцьо дурний!" — говорив, бувало, Олесь, і після того ствердження я знав заздалегідь, що мій друг знову зазнав якоїсь мисливської невдачі. Або йому „той дурний Трефцьо" на засідці оленя сполошив, або зайця не спіймав, або підстреленого бажанта загубив десь здуру... Пригадую останню нашу розмову, може тиждень до смерти мистця: ох, як себе той дурний Трефцьо оскандалив! Підстрелений, кров'ю спливаючий бажант вирвався з його зубів та й полетів, а Трефцьо-недотепа залишився з обірваним бажантовим хвостом у зубах!

Покійний наш Олесь належав до того типу мисливих, що міг би спокійно ходити на полювання із файкою замість рушниці. Був людиною веселої, добрячої вдачі, закоханий в природу, тварин і птахів, і мабуть таки не мав би серця скривдити якесь створіння Боже, а коли й випалив час від часу з рушниці, то хіба Богові у віконце, або „на віват", як казали у Львові. Знаю, що деякі пані-добродійки жалілися, що Олесь вживає в товаристві забагато „народної словесности" або т. зв. фолкльору. Якщо він його і вживав, то не більше, як вживають тепер актори бродвейських п'єс чи актори в деяких американських кінофільмах... Розповідаючи захоплено й барвисто про свою роботу мистця-декоратора, Олесь просто мусів покористуватися вряди-годи яскравішою метафорою чи порівнянням.

Пригадую, як він детально розповідав мені про свою, мабуть, останню працю — сценічне оформлення музичної комедії „Гомін музики", що йшла минулого літа в „Джонс Біч Театрі" — на воді. Після кількох таких сеансів я міг би був написати рецензію на цю річ, не бачивши її. Правда, Олесь тричі давав мені дармові квитки, щоб я почув той „Гомін музики" і подивився на його декорації, але мені завжди щось перешкоджало туди поїхати. Востаннє вже мені було просто соромно, і я збрехав Олесеві, що — „був, чув і бачив". Чи покійний мені повірив?.. Не знаю. Не знаю, та й ніколи не довідаюсь, бо ніколи вже не почую ранішнього телефона Олеся Климка.

Ікер

Михайло Данилюк

ЗА ОБМЕРЗЛИМИ ВІКНАМИ

Сонце неначе ковзалось по вікні, а воно мерзло. За ним — десь у садку — морозяною сопілкою скрипів засніжений січень. Ось зловити б його, як він витанцьовує навкруги обмерзлої калини, та не можна вглядіти. Вікно вкривається ще густішим килимом заворожених квітів, які ростуть лише на зимових вікнах і в людській уяві.

Знечев'я зауважуєш, як мережа квітів повнішає з кожною хвилиною власного віддиху, що посилає на вікно теплу пару. Це вона, і все нагріте, передихане, пережите у своїй власній, замкненій кімнаті — все це осідає міріядами мікроскопічних кришталиків на холодне скло, засновує вікно глибоким, замороженим павутинням. Не чути вже й сопілки, не видно калини.

Ви не хочете дихати передиханим. Хочеться відслонити обома руками обмерзле вікно, геть утекти від перегрітого куточка з павутинням квітів.

⁂

Ідеш, а січень грає сопілкою у снігу під ногами. На обрії, на горбах чорною бровою моргає ліс. Кличе. Блакитний вечір, скинувши кожуха, протер очі після цілоденної дрімоти, зареготався і майнув з-під ялинок балкою навздогін сонцю, що, почервоніле від морозу, висилає на землю своїх останніх розвідників. Кепкував із них синій вечір, загортаючи у свої обійми балку, і помаленьку, ковзаючись на слизькому, пнявся на верхи горбів, зарум'янених останніми поглядами зимового сонця.

Цю балку, либонь, протоптали ще динозаври, потім промив льодовик, засіяв кучерявими дубами та й пішов собі на північ. А динозаври не вижили. Величезні, міцні, здавалося б, непоборні, а проте — вигинули. Чи не ледачі були? Адже сила не завжди у величині, табуні або зарозумілості, а в розумі, праці і відданості. Як у людей.

Інші ж вижили, і зимовий ліс — повний дзвінкого сміху. Правда, ескадрильї кусливих комарів, працьовитих бджіл, веселих метеликів — зимують глибоко під снігом, але лісова авіяція діє: перегукуються сойки, сваряться всеєвітні, сірі горобці, порпаються під кущами червоні снігурки, метушаться щиглики, кують рябенькі дятлики, навіть ворон чути. А ось підіть понад лісом аж до того місця, де ключем б'є джерело і вода в озері не замерзає — очам своїм не повірите: невеличке плесо скупувала група справжнісіньких качок. І всі вони, ці зимові одчайдухи, неначе сторожать і сонний ліс, і озеро для своїх друзів, коли вони повернуться з вирію.

Ідете, а сонце, натягнувши собі на очі вечірню хмару, пішло десь спати, і вечір сідає на біляві берези. Обсервуєте лісову авіяцію. А вона групками, одна ескадрилья за другою гублять свої сліди під нахиленими від снігу кущами шипшини, у густих ялинках, поза пнями на зрубі. Групами пішли. Може й гріють одне одного, Бог їх знає. Зима сувора, січень скрипучий, весни ще й на обріях не видно ,і вони мусять спільно пережити скруту. І вдень, увечері чи на ніч, залишивши свої гнізда, шукають більшого гурту серед тріскучого морозу, друзів у боротьбі за існування. У радості й горі. Кожному з них потрібен друг, істота, перед якою можна розкрити пташиний сміх і плач. Як у людей . . .

⁂

Ідеш глибоким снігом, а він скрипить сотнями скрипок, пересвічується самоцвітами, сміється морозяними дзвониками, а блакитний вечір сіріє, сніг стає срібнішим, морозянішим, відсвіжує віддих, думку і кожну клітину, а ти йдеш, ідеш, срібна казка сниться, сірий вечір темніє, тіні дубів падають чорними хрестами на сніг, як оце із-за хмар обмерзлий місяць покрадьки заглянув на тебе, думаючи, що ти заблудив; і ти спиняєшся біля ялинки з опущеним гіллям, що стоїть ніби церковна свічка, а може, як сам верх дзвіниці у місті твого юнацтва, і ноги грузнуть у снігу, і думки топляться у здогаді, — де це ти бачив уже таку картину?

⁂

Ось недавно мале, сірооке дівча питало — чи в Україні також є сніг? Чи ковзаються діти, співають снігурки, а чи іней там також обшиває чуприни кучерявих дубів? А звідки сніг іде — з України сюди чи звідси в Україну?

Розказати б тому дівчаті, взяти б його за теплу руку й — у ліс, снігом по коліна, як це — пригадуєте? — колись ходили дідовим лісом. Не візьмете тепер. Лячно. Зимова ніч, місяць сховався від морозу поза хмару, під лісом зривається сніговія. Ви ж таки підете, протопчете дівчаті стежину під березами.

Ліс никне у млі назустріч сніговії, і холодні метелики заліплюють очі. Ви їх жмурите, йдете у срібну казку. Так, цю картину ви вже бачили, цю саму, що під ялинкою-дзвіницею, і це, либонь, про неї хотіли розказати сіроокій. І про сніг.

Обліпивши чуба і вуси синім інеєм, підпер старезний дуб боком гнучкі берези проти завірюхи. Змерз, але в ньому чути пруживе життя. Зимою дубові артерії не замерзають, кровообіг не припиняється, і дерево не трісне.. Це під таким дубом спить лісовик у дідовому лісі. А за горбком, попід ялинками, у пахощах живиці — сухим кленовим листям вистелені зимівники мавок. Б'ють літаври вітру, все довкілля дихає повними грудьми, сміються дзвоники із сосни, і ти сам стаєш завороженим кущем, кожна клітина, кожний фібр напружується у такт зимової сопілки, відчуваючи на тисячі миль, як і мавки, і лісовик, і з пружиним кровообігом дуби, і лісові дзвіниці сторожать відвічну дідову балку. До неї топтати б стежину сіроокій.

Снігом, тим самим снігом, що його збивали копитами коні татарських орд, залізних княжих дружин, гетьманських походів, що його ще у твоїй пам'яті змішували з чорноземом сталеві гусениці загарбників прадідівських балок, що його лісовими шляхами засіяли кров'ю одчайдухів горді волинські повстанці. І сніг, кров, чорнозем змішали, розчавили. А на ньому почав виростати новий ліс. З мавками, лісовиками і тими, що греблю рвуть.

Сніг. Звідки і куди він летить? Нічний ліс топиться в тумані завірюхи, а ти йдеш у срібну казку і не знаєш — зі снігом, чи навпроти нього? А він вертиться кружієм навкруги куща, січень йому грає сопілкою, ти закриваєш засніжені очі і летиш із ним.

Полетять із ним крилаті думи у прадідівські ліси. Горобцем або орлом. Це вже — як у кого. І звідти, з лісів летить сніг за тисячі миль, але його, либонь, відчуєш лише тут ,на волі. У завірюсі. Сидячи у перегрітій кімнаті, його не побачиш. Обмерзлі вікна не делуть.

(Кінець)

Координаційний Комітет Українських Комбатантських Організацій в Дітройті

В Дітройті існує п'ять відділів різних українських ветеранських організацій. Час від часу була між ними співпраця, коли йшлося про влаштування загальноукраїнської імпрези, поза тим кожна організація жила своїм життям. По довшій підготові зорганізовано й в Дітройті Координаційний Комітет, щоб на взір Ню Йорку й інших осередків, коли цього вимагає потреба, спільно працювати.

До Комітету належать: Станиця Братства Українських Січових Стрільців, Братство І Української Дивізії УНА, Об'єднання б. Вояків УПА та Товариство б. Вояків УПА ім. ген.-хор. Тараса Чупринки. Комітет поставив собі за ціль: об'єднувати членські ветеранські організації на аполітичній і понадпартійній базі побратимства зброї, в боротьбі за спільну ідею визволення українського народу; координувати їхню діяльність в ділянці відзначування всенародних історичних подій; плекати серед українського громадянства, головно серед молоді, культ борців за волю Соборної Української Держави; плекати й поглиблювати серед членства духа єдности, побратимства та дружніх взаємин на базі вояцьких традицій.

Перша Управа Комітету працює в такому складі: І. Коцур — голова, М. Грешневський — заст. голови, І. Вонсуль — секретар, Б. Курило — скарбник, І. Білоус — прес-референт, О. Ворик, П. Гнатюк і Р. Андрушків — члени управи. Управа намітила плян праці на цей рік.

Поза Комітетом залишився Відділ Об'єднання б. Вояків Українців Америки.

І. Б.

Увага! ФІЛЯДЕЛЬФІЯ і ОКОЛИЦІ! Увага!

В УКРАЇНСЬКОМУ ВІДДІЛІ

ГОЛОСУ АМЕРИКИ

У ВАШІНГТОНІ

ВІДКРИВАЮТЬСЯ МОЖЛИВОСТІ ПРАЦІ ДЛЯ ВІДПОВІДНИХ ЛЮДЕЙ

Зацікавлені можуть зголошуватись на інтерв'ю у Філядельфії 30-го і 31-го січня і 1-го і 2-го лютого між год. 9-ою і 5-ою вдень і від год. 7-ої до 8:30 веч.

МИХАЙЛО ТЕРПАК

Тел. (215) LO 8-7466

Платня від $8.500 вгору.

Громада в Лорейн пожертвувала $24.268 на ФКУ

(Закінчення зі стор. 1ої)

Парафія Української Православної Церкви, Кредитівка — Лорейн, „Провидіння" — Відділ 209, Рідна Школа при Правосл. Церкві, УНСоюз — Відділ 233, Боніфат Барнай, Володимир Біляк, Володимир Безгацький, Микола Бучинський, Марія Величко, Юліян Волянюк, Гері Гейзин (помер), Микола Данилів, Віра Дейчаківська, Володимир Дирів, Петро Івасишин, Володимир Кульчицький, Дмитро Курдіяка, Дмитро Микита, Іван Микита, Кость Маціли́нський, Михайло Напора, Петро Оринчак, Євген Пакуш, Михайло Пакуш, Андрій Паслaвський, Євген Пащин, Яків Рудяк, Володимир Сілецький, Франко Сілецький, Степан Станчак, Григорій Черкас, Сергій Шапків, інж. Зенон Цибик, Степан Щеплоцький, мгр Петро Яців, Борис Калюшик і д-р Роман Стеткевич (помер).

Із чотирьох жертводавців, які не осягнули ще трицифрової суми датку, Дмитро Деркач (50 дол.) і Володимир Горський (20 дол.) є потенційними сотниками — один (інж. Роман Клос) помер, а один (Роман Левицький) виїхав з Лорейну. Збірним шестидесятим жертводавцем була коляда громади в рр. 1963-1970, із сумою 1.738 дол. Разом Лорейн, Огайо, дотепер зібрав на ФКУ — ГЦУС 24.268 долярів.

Жертводавцями, що зворушують своїм жестом і поставою, є хвора емеритка Євдокія Ступарик, яка вже прикована недугою до ліжка жертвувала четверту сотню долярів і заповіла дальшу пожертву, та неціли́й десяток школярів Рідної Школи Православної Громади, своєю збіркою в 100 долярів.

УКРАЇНСЬКИЙ РОБІТНИК ПРО ЗБІРКУ НА ФКУ

Український робітник, п. Богдан Лівчак із Філядельфії, передав від себе вже других 100 дол. на Фонд Катедри Українознавства, а в листі пояснив, що має скромні заробітки й більше покищо дати не може, але дає „від щирого серця". Він вважає себе тепер „сотником армії генерала О. Пріцака", який очолює Комітет Українських Студій при Гарвардському Університеті. П. Б. Лівчак пропонує в листі створити „Армію сотників" при ФКУ та „Армію полковників" з тих, які пожертвують на розбудову Фонду Катедри Українознавства по 100 і по 1,000 долярів. Робітник нагадує, що „досі зібрано на ФКУ 800 тисяч долярів, а це навіть не половина суми, яку треба зібрати до кінця 1972 року", отже „час занадто короткий, щоб справу пожертв ще відкладати".

ОЛЕНКА ПЕВНА — КАНДИДАТКА (ГОЦА ДРАЛА) „ВЕСЕЛКИ" НА КРАЛЮ УКРАЇНСЬКОЇ ПРЕСИ

Оленка Певна, кандидатка (Гоца Драла) „Веселки", на кралю української преси в Америці.

Цієї суботи, 30-го січня, відбудеться у Філядельфії в авдиторії св. Йосафата при 4521 Дісстон вулиці перший в ЗСА Баль Української Преси, що його влаштовують спільно Спілка Українських Журналістів Америки та Фінансова Комісія Світової Федерації Українських Жіночих Організацій. В програмі балю є вибір кралі та двох князівен української преси в Америці, на які досі зголошено понад 30 кандидаток. Кандидаткою „Свободи", як уже інформовано, є Галя Козак з Філядельфії, а кандидаткою англомовного „Українського Тижневика" україномовна Іванка Христина Пельо з Джерзі Сиbті. Зголосили своїх кандидаток й інші публікації, деякі по кілька, не було досі ще тільки кандидатки дитячого журналу „Веселка". Але в останній хвилині зголошено маленьку „Гоца Дралу" від „Веселки". Є нею 7-літня ОЛЕНКА ПЕВНА, доня відомих наших громадян мистця Богдана та пластової „Стежинки" Христі з Квасниць Певних з Джерзі Сиbті. Оленка є в другій клясі української парафіяльної школи св. апп. Петра і Павла та в третій клясі школи українознавства в Джерзі Сиbті. Вчиться балету у пані Роми Прийми-Богачевської і два роки ходила до музичного садочку пані Мирошниченко. Має 5-літню сестричку Ларису, яка також любить читати „Гоца Дралу" у „Веселці" та півторирічного братчика Тараса. Всі вони є членами УНСоюзу у 25-му Відділі. „Ескортом" для Оленки на балю буде . . . її батько.

Адріянна О. Легета кандидатка ТУСМ — „Соняшник" на кралю Української Преси

Член Осередку Діяльности ТУСМ в Дітройті, Мич. 19-літня студентка „прі-мед" на Вейн Стейт університеті в Дітройті, де одержала повну стипендію. Закінчила з відзначенням, українську парафіяльну школу Непорочного Зачаття та Українську Вищу Школу в Дітройті, також з відзначенням. В 1967 році закінчила школу українознавства іспитом зрілости, де одержала ряд нагород за найбільшу кількість вивчених на пам'ять віршів Т. Шевченка та за найбільше число прочитаних українських книжок. Впорядниця СУМА ІІ-го ступеня; Виховниця СУМА 1-го ступеня; відбула ряд таборів, де зайняла місце в команді, як: писар, впорядниця, бунчужна, обозна, виховниця. Член Капелі Бандуристок в Дітройті. Декляматор на громадських імпрезах. Член редакційної колегії ТУСМівського журналу „Соняшник".

Вийшло січневе число „Веселки"

Джерзі Сиbті, Н. Дж. — З друкарні „Свободи" вийшло січневе число журналу-місячника „Веселка", що його видає УНСоюз для українських дітей у країнах Вільного Світу. Обкладинка оформлена Ніною Мриц-Мудрик „на біло", в біло-синіх, холодних зимових тонах. У січневому числі надруковано Різдвяну драматичну картину Вол. Мацьківа „Бог Предвічний", оповідання Ю. Ш. про ялинку, окрему сторінку до Дня Державности 22 січня, оповідання Б. Даниловича „Сніговий звіринець", новорічні й різдвяні вірші. В „Кутку юних авторів" опубліковано розповідь Лесі Шевченко з Нобл Парку під наг. „У зоопарку", а поруч — вірш Ганни Черінь „У цирку", з дотепною ілюстрацією Юрія Козака, на якій зображено ведмедя, що їде на вельосипеді. Січневе число „Веселки" ілюстрували ще, крім згаданих мистців, Е. Козак та Ю. Кульчицький, а сміховинку „Гоца Драла" та нову розповідь про „Богдана — січового стрільця", як звичайно, ілюстрував Петро Холодний мол.

УКРАЇНСЬКЕ СПОРТОВЕ ТОВАРИСТВО

„ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ" в НЮАРКУ, Н. Дж.

подає до відома Вельмишановних Членів Товариства „Чорноморська Січ", що

РІЧНІ ЗВИЧАЙНІ ЗБОРИ ТОВАРИСТВА

— відбудуться —

в неділю, 7-го лютого 1971 року

о год. 4-ій по пол. в ПРИМІЩЕННІ Т-ВА при 688 Сенфорд Евню в Нюарку, Н. Дж.

Якщо в зазначеному часі не з'явиться вимагана статутом кількість членів Товариства, то Загальні Збори відбудуться пів години пізніше без огляду на кількість приявних членів.

За Управу Т-ва „Чорноморська Січ"

Юліян Гельбіґ, голова — Петро Мельник, секретар

20-ті РІЧНІ ЗБОРИ ЧЛЕНІВ

ФЕДЕРАЛЬНОЇ КРЕДИТОВОЇ КООПЕРАТИВИ

„Самопоміч" в Ню Йорку, Н. Й.

— відбудуться —

в неділю, дня 21-го лютого 1971 року

у великій залі

УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ДОМУ

140-142 Друга Евеню, Ню Йорк, Н. Й. 10003

Початок точно о год. 3-ій по пол.

Для відзначення 20-их Річних Зборів, в тій самій залі буде після закінчення Зборів

ВЕЧЕРЯ з МИСТЕЦЬКОЮ ПРОГРАМОЮ ДЛЯ ЧЛЕНІВ І ЗАПРОШЕНИХ ГОСТЕЙ

Просимо Членів зголошувати свою участь найдальше до 10-го лютого 1971 р., особисто в домівці Кооперативи або поштою, залучуючи оплату по $2.00 від особи.

УПРАВА

Ню Йорк, 13-го лютого 1971 року

ТЕАТР У П'ЯТНИЦЮ

ЖАН АНУЇ

МЕДЕЯ

Переклад: Микола Понеділок

Постава: Володимир Шашаровський

Оформлення сцени і костюмів: Володимир Бачинський

Виконують: Віра Левицька, Марія Степова-Карпяк, Богдан Паздрій, Володимир Шашаровський, Евген Левицький

Fashion Institute of Technology, 227 West 27th Street, New York, New York

Передпродаж квитків: „АРКА" і „ЕКО"

Секція Дружин Лікарів

ПРИ УКРАЇНСЬКІМ ЛІКАРСЬКІМ ТОВАРИСТВІ в НЮ ЙОРКУ, Н. Й.

Субота, 13-го лютого 1971 ГОД. 7-ма ВЕЧОРА В ЗАЛЯХ Українського Інституту 2 СХІД 79-та ВУЛИЦЯ в Ню Йорку, Н. Й.

ЗАПРОШУЄ ЛІКАРІВ з РОДИНАМИ І ПРИЯТЕЛЯМИ НА

ТРАДИЦІЙНУ ЯЛИНКУ

З РІЗДВЯНОЮ ПРОГРАМОЮ І ТОВАРИСЬКОЮ ВЕЧІРКОЮ

Гостям раді.

Дохід призначений на добродійні цілі.

З сумом повідомляємо Родину, Знайомих і Парафіян, що в середу, 27-го січня 1971 р. у Філядельфії, Па., упокоївся в Бозі на 83-му році життя, наш Парафіянин

бл. п. АЛЕКСАНДЕР ІҐНАТІЄВ

бувший адвокат в Краю.

ПАРАСТАС в неділю, 31-го січня 1971 р. о год. 5:30 по пол. в похоронному заведенні Насевичів при 109 E. Tabor Rd., Philadelphia, Pa.

ПОХОРОН в понеділок, 1-го лютого 1971 р. о год. 9-ій ранку з того ж похоронного заведення до Української Православної Катедри св. Володимира при 5-ій вул. у Філядельфії, а після Служби Божої на цвинтар Овклейд, Філядельфія, Па.

Полишив у смутку сестру СОФІЮ МАКАРОФ у Франції.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

о. Мітрат СТЕФАН БІЛЯК, парох Катедри св. Володимира

В ДЕНЬ ТРЕТЬОЇ ДУЖЕ СУМНОЇ РІЧНИЦІ СМЕРТИ нашого Найдорожчого і Незабутнього МУЖА і ТАТКА

Д-ра ОСИПА ДУДАСА

просимо Тих, які Його знали, про молитву.

МІРА — дружина
БОДЬО — синок

ПОДЯКА

Дня 4-го січня 1971 р. з волі Всевишнього відійшов у Вічність мій Найдорожчий МУЖ

бл. п. ІВАН МУРИН

Прибита тяжким горем, складаю сердечну подяку парохові Всеч. о. Степанові Городецькому за відвідини під час Його недуги в шпиталі, за відправлення Парастасу, Панахиди, Служби Божої і похорону, як також за прощальну промову. Щиро дякую чоловічому хорові „Сурма" під управою проф. Евгена Пасіки за відспівання Панахиди. Дякую Родині, П-ву Мих. Сінам, п. Гр. Кузіву і Т-ву ім. Мих. Драгоманова за квіти. Т-ву ОбВУА за прапор і стрілецьку шапку, як символ боротьби Покійного. Дякую Всім, що зложили пожертви на Служби Божі й народні цілі. Щиро дякую Всім, що усно, листовно чи телеграфічно зложили мені свої співчуття. Зокрема складаю щиру подяку Родині з Рідного Краю за висловлені співчуття телеграфічно й листовно. Щиро дякую за теплі слова про Покійного на поминках Д-рові Гр. Дмитрові і Гурянському, що згадували ті невідрадні умовини Його життя на роботах окопів в Німеччині. Дякую Всім, що відпровадили мого Найдорожчого Мужа на Вічний Спочинок

у КРАЩИЙ СВІТ, де доля краща, всім ліпша —
ніж СВІТ БИ ДАТИ МІГ!

Вкінці щиро дякую власникові похоронного заведення п. Гаррісові за взірцеве переведення похорону.

У глибокому смутку —
дружина ЛЮБА МУРИН

Дня 27-го лютого 1971 року

Hotel New York Hilton

Avenue of the Americas & 53rd St., NEW YORK, N.Y.

ЗАБАВА: год. 8:30 веч. — 3:00 ранку

Грає оркестра АМОР

Співає Ігор РАКОВСЬКИЙ

Аранжери:

п. Ю. Лопатинський
п. В. Гриньох

ПРЕЗЕНТАЦІЯ ДЕБЮТАНТОК

на

ТРАДИЦІЙНИХ ВЕЧЕРНИЦЯХ

„ЧЕРВОНОЇ КАЛИНИ"

Організація дебютанток:

п-ні ХРИСТИНА НАВРОЦЬКА
п-ні ІВАННА СТОЙКЕВИЧ-ГАНКЕВИЧ
п. ЙОАХИМ ВИШНЕВЕЦЬКИЙ

Зголошення ВП. Дебютанток з долученим фото (розміром 2 x 3, або 4 x 6, або 6 x 9) та поданням докладної адреси і телефону — ім'я і прізвище своє і свого „кавалера" і батьків, гайскул чи коледж і назву молодечої організації, до якої належить, приймає до

10-го лютого 1971 року:

Mrs. Ivanna Hankevych
95 Beverly Road
Yonkers, N.Y. 10710
Тел.: (914) GR 6-9227

Вечірний стрій.

КОМУНІКАТ

У новому приміщенні Бібліотеки ім. Симона Петлюри йде наполеглива й успішна праця для створення необхідних умовин для документаційної та читацької праці. Велика частина фондів уже зареєстрована на картках нового каталогу, який вже є до диспозиції відвідувачів. Започатковано створення каталогу українікп в паризьких бібліотеках, що буде пошерене пізніше на українiку цілої Франції. Проводиться систематичний перегляд окремих важливіших ділянок українознавства, зокрема про визвольні змагання 1917-1920 рр. з метою придбання необхідних бракуючих публікацій. Це тим більше необхідне, що в французьких колах йде процес доглибного вивчення революційного періоду кінця першої світової війни, як про це свідчать деякі французькі публікації та деякі звернення за документами до бібліотеки. Теж приступлено до впорядкування Музею ім. Головного Отамана в окремій кімнаті.

Від часу останнього випуску бюлетеня бібліотеки, чисельні й визначні гості відвідали її, виявляючи зацікавлення її працею та обіцюючи підтримку. Тут слід відмітити: Його Блаженства Кардинала Сліпого, професора славістики з Бордо Ж. Люсіяні, проф. Т. Гунчака з ЗСА, який підготовляє працю про Головного Отамана, о. Елю з Сан-Ліс, який підготовляє працю про Анну Ярославну, королеву Франції, проф. М. Степаненка, В. Білєва, Г. Нагірного з ЗСА, Його Преосвященства Владики Ореста, Єпископа УАПЦ в Европі, п. Мельника, голови КООГЦУ в Европі, багато студентів з ЗСА та Канади, проф. Я. Рудницького з Вінніпегу. (подано за хронологічним порядком).

Рада бібліотеки вважає за честь довести до відома українському громадянству, що в минулому році одержано декілька щедрих дарів на потреби й утримання бібліотеки від: Його Високопреосвященного Архиєпископа Мстислава, Митрополита УАПЦ — 1,000 дол, від імени Олександри і Дмитра Зайцевих, Бразилія, як біжучий „внесок на потреби бібліотеки та створення цим пам'ятника Великому Отаманові — 2.400 доларів сл. пам'яті Івана Боганця, як заповіт для бібліотеки — 3,000 фр., п. Ілька Шаповала — 1,900 фр. Рада Бібліотеки висловлює глибоку вдячність жертводавцям за їх високопатріотичний вчинок і вшановує славу тих, що лишили заповіти для бібліотеки.

Бібліотека бажала б уділити дослідчу стипендію для вивчення щойно відкритих архівів Міністерства Закордонних Справ у Франції з років 1917-1920 і просить наших громадян та установ скласти для цього потрібні фонди.

Рада бібліотеки просить надсилати їй документи й архіви з часів визвольних змагань, евентуально в фотокопіях, книжки й журнали, як теж біжучі видання й буде вдячна за всі інформації й поради документації з різних країн поселення українців. Бібліотека теж може дати дослідникам фотокопії з її власних архівів після відповідного узгіднення.

Париж, 25 листопада 1970.

Рада Бібліотеки

ДО СТОЛІТНЬОГО ЮВІЛЕЮ НТШ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

торію попросту промовчується. Для відзначення самого ювілею НТШ заплановано (на другу половину листопада 1973 року — в часі Тижня Подяки) Науковий Конгрес та інші імпрези.

Тут знову дозволю собі зацитувати слова з цього ж самого Різдвяного Послання: „Конгреси, з'їзди та збори товариств і організацій не осягнуть своєї цілі, якщо не мають матеріяльної помочі". Для видання праць наведених вище під 3 і 4 точками потрібно додатково коло 42 тисяч долярів. Скромна це сума, коли порівняти з іншими плянами української громади в ЗСА. Коли взяти до уваги сьогоднішню ім періялістичну політику Москви, що нищила й нищить наші культурні надбання, то прямо наказом теперішньої хвилини є перевести ці столітні роковини якнайбільш урочисто, як протест проти нищення українських діячів науки і культури на Рідних Землях.

Тому Ювілейний Комітет НТШ звертається до Української Громади в ЗСА із закликом піддержати Наукове Товариство ім. Шевченка також і матеріяльно, складаючи пожертви на Ювілейний Фонд на адресу: Shevchenko Scientific Society, 302 West 13th Street, New York, N.Y. 10014.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

АННА ХУДЯК — членка УНСоюзу Відд. 36 С-ва Рожд. Пресв. Богородиці в Рочестері, Н. Й., померла 23-го листопада 1970 р. на 73 р. ж. Стала членкою УНС в 1934 р. Полишила в смутку 2 синів: Павла і Миколая, доньку Марію, 3 внуків та 5 правнуків. Похорон відбувся 27 листопада 1970 р. на цвинтарі Holy Sepulchre в Рочестері, Н. Й. Вічна їй Пам'ять! Марія Ковальчук, секр.

ІВАН ЧЕЛЯДА — член УНСоюзу Відд. 58 в Ютиці, Н. Й., помер на 79 р. ж. Став членом УНС в 1933 р. Полишив у смутку дружину Анну, сина Івана, 2 дочки: Марію і Анну та внуків. Похорон відбувся 26 грудня. Петра і Павла в Ютиці, Н. Й. Вічна Йому Пам'ять! Марія Коваленська, секр.

ВАСИЛЬ ШАЛАНКО — член УНС Відд. 94 Т-ва М. Шашкевича в Гамтрамк, Миш., помер 30 листопада 1970 р. на 78 р. ж. Нар. в с. Заволочі, пов. Броди, Україна, і став членом УНС в 1925 р. Полишив у смутку дружину Марію, 3 синів, дочку, 2 внуків і 3 правнуків. Похорон відбувся 3 грудня 1970 року на цвинтарі Оливна Гора в Дітройті, Миш. Вічна Йому Пам'ять! Люба Васко, секр.

ПАРАСКЕВІЯ ВІТЕНКО — членка УНС Відд. 316 Т-ва Укр. Нар. Дім в Рочестері, Н. Й., померла 10 грудня 1970 р. на 73 р. ж. Нар. в с. Вербиліці, Рогатин, Україна і стала членкою УНС в 1939 р. Полишила в смутку сина Петра і доньку Анну. Похорон відбувся 12 грудня 1970 р. на цвинтарі Holy Sepulchre, Рочестер, Н. Й. Вічна Їй Пам'ять! Секретар

NANCY MICHEL — членка УНС Відд. 292 Б-ва св. Ів. Хрестителя в Дітройті, Миш., померла 3-го грудня 1970 р. на 49 р. ж. Нар. в Дітройті, Миш., і стала членкою УНС в 1940 р. Полишила в смутку мужа, сина і 3 доньки. Похорон відбувся 7 грудня 1970 р. на цвинтарі Holy Sepulchre в Southfield, Mich. Вічна Їй Пам'ять! П. Федик, секр.

БОРИС ЛЕВЧЕНКО — член УНС Відд. 103 Т-ва Івана Франка в Мілвокі, Віс., помер 17 листопада 1970 р. на 61 р. ж. Став членом УНС в 1954 р. Полишив у смутку дружину Олену, дочку Гелену і 2 внуків. Похорон відбувся 19 листопада 1970 р. на цвинтарі Wisconsin Memorial, Milwaukee, Wis. Вічна Йому Пам'ять! Секретар

ПЇОР МАРКО — член УНСоюзу Відд. 221 Б-ва св. Стефана в Чикаго, Ілл., помер 1 січня 1971 р. на 24 р. ж. Став членом УНС в 1951 р. Полишив у смутку батька Методія, маму Марію і сестру Ольгу. Похорон відбувся 4 січня 1971 р. на цвинтарі св. Миколая в Чикаго, Ілл. Вічна Йому Пам'ять! Т. Шпікула, секр.

МАРТИН МАЛЕТИЧ — член УНС Відд. 361 Т-ва Дністер в Ню Йорку, Н. Й., помер в вересні 1970 р. на 73 р. ж. Народ. в Турка над Стрийом, Україна, і став членом УНС в 1938 р. Полишив у смутку дружину Марію, дочок: Наталку та Анну та внуків. Похорон відбувся у вересні 1970 р. на цвинтарі Gate of Haven в Ню Йорку, Н. Й. Вічна Йому Пам'ять! В. Вишиваний, секр.

МИХАЙЛО КРАМАРЧУК — член УНС Відд. 361 Т-ва Дністер в Ню Йорку, Н. Й., помер в 1970 р. на 74 р. ж. Нар. в Підгайцях, Україна і став членом УНС в 1952 р. Полишив у смутку сина Зеновія та 2 дочки. Похорон відбувся 21 грудня 1970 р. на цвинтарі Holly Cross, в Арлінгтон, Н. Дж. Вічна Йому Пам'ять! В. Вишиваний, секр.

ЮЛІЯ ЧОРНОК — членка УНС Відд. 361 Т-ва Дністер в Ню Йорку, Н. Й., померла 10 листопада 1970 р. на 73 р. ж. Нар. в Рогатині, пов. Рогатин, Україна і ста- за членкою УНС в 1937 р. Полишила в смутку сестру. Похорон відбувся 13 листопада 1970 р. на цвинтарі св. Реймонда в Ню Йорку, Н. Й. Вічна Їй Пам'ять! В. Вишиваний, секр.

СЕМЕН ЗЕНОВЯК — член УНС Відд. 283 Т-ва Запор. Січ в Авбурн, Н. Й., помер 13 грудня 1970 р. на 76 р. ж. Нар. в с. Рихвалд, Україна і став членом УНСоюзу в 1919 р. Полишив у смутку дружину Марію, 3 доньки: Марію, Стефанію і Евгенію, 2 синів: Ярослава і Богдана. Похорон відбувся 15 грудня 1970 р. на цвинтарі святого Йосифа в Авбурн, Н. Й. Вічна Йому Пам'ять! Г. Гаврищків, секр.

МИХАЇЛ ТИМЧИШИН — член УНС Відд. 254 Б-ва св. ап. Петра і Павла в Ню Бритен, Конн., помер 29-го листопада 1970 р. Нар. в с. Рахнавиці на Лемківщині. Полишив у смутку дружину Анну, 3 синів, доньку, 2 внуків і рідну сестру. Похорон відбувся при участи родини, приятелів і союзової громади. Вічна Йому Пам'ять! В. Романишин, секр.

МАРІЯ БАРТОШ — членка УНС Відд. 175 Б-ва св. о. Миколая в Дітройті, Міш., померла 8 грудня 1970 р. на 82 р. ж. Полишила в смутку 3 доньки: Стефанію, Юлію і Нан. Похорон відбувся на цвинтарі Holy Sepulchre в Дітройті, Міш. Вічна Їй Пам'ять! І. Смерека, секр.

МАРІЯ ПЕТРУХА — членка УНС Відд. 295 Б-ва Сос. Св. Духа в Акрон, Огайо, померла 10 січня 1971 р. на 71 р. ж. Нар. в Угнові, пов. Рава Руська, Україна, стала членкою УНС в 1926 р. Полишила в смутку мужа Михайла, дочку Ярославу, 2 сестри і 2 внуків та правнука. Похорон відбувся 13 січня 1971 р. на цвинтарі Голи Крос в Акрон, Огайо. Вічна Їй Пам'ять! С. Мотрович, секр.

МИХАЙЛО МИГЕЛИЧ — член УНС Відд. 377 Б-ва св. Ів. Хрестителя в Вест Френкфорді, Ілл., помер 22 грудня 1970 р. на 52 р. ж. Нар. в Вест Френкфорді, Ілл. і став членом УНС в 1941 р. Полишив у смутку дружину Рубі, дочку Джон і сина Михайла. Похорон відбувся 24 грудня 1970 р. на цвинтарі Гір св. Л. Хрестителя в Вест Френкфорді, Ілл. Вічна Йому Пам'ять! Секретар

СОФІЯ САТОНИК — членка УНС Відд. 109 Б-ва св. Михаїла в Бентлейвілл, Па., померла 15 січня 1971 року. Стала членкою УНС в 1946 році. Полишила в смутку сина Михайла і дочку. Похорон відбувся 19 січня 1971 р. на цвинтарі в Monongahela, Pa. Вічна Їй Пам'ять! Секретар

ЦІНИ ОГОЛОШЕНЬ В ЩОДЕННИКУ „СВОБОДА"

1 ІНЧ ЧЕРЕЗ ОДНУ ШПАЛЬТУ за культурні імпрези (академії, посмертні згадки, розшуки, подяки)	$2.00
1 ІНЧ ЧЕРЕЗ ОДНУ ШПАЛЬТУ за приватні концерти, бизнесові оголошення (забави, фестини, пікніки, бенкети, банки, продаж домів і т. д.)	$3.00
1 ІНЧ ЧЕРЕЗ ОДНУ ШПАЛЬТУ ЗА ПОЛІТИЧНІ ОГОЛОШЕННЯ (виборчі кампанії)	$4.00
ОГОЛОШЕННЯ ЧЕРЕЗ 8 ШПАЛЬТ (ціла сторінка) по	$3.00
за інч за кожного рода оголошення.	
ВИГОТОВЛЕННЯ КЛІШЕ на одну шпальту	$4.75
ВИГОТОВЛЕННЯ КЛІШЕ на дві шпальти	$6.50

ОГОЛОШЕННЯ НА ЧЕРГОВЕ ЧИСЛО (2 ДНІ ПЕРЕД ПОЯВОЮ) ПРИЙМАЄТЬСЯ ТІЛЬКИ ДО 12-ої ГОДИНИ ДНЯ.

ПОВІДОМЛЯЄТЬСЯ всі організації, установи і поодинокі особи, які довгують за оголошення, що адміністрація буде змушена відкинути чергове оголошення, доки не будуть вирівняні попередні рахунки.